СПЕЦІЯЛЬНИЙ BHULLETEHL

"Я первуся до своєї Вітчазвя в мільйовами своїх братів і сестер, що перебувають тут, в Европі, і там, по свбірських в Европі, і там, по сибірських коппентранах, толі, коли то-талітарна кривава больше-рицька система буде знесена так, які гітлерівська. Коли НКВД віде вслід за Гестапо, коли червоний російський фашим щезне так, як шез фашим шезне так, як шез фашим німецький... фашизм німенький..." Іван БАГРЯНИЙ

Ч. 3., серпень 1955 р.

Ціна 20 пф.

Нині десята річниця великого позорища — розпалу примусової репатріяції коли червоні московські рабовласники перед очима всього вільного світу ловили своїх рабів по руїнах Европи і гнали , на родіну : на шибениці, в тюрми і концентраційні табори!

Нехай привид того великого позорища буде пересторогою кожній вільній людині, що поки існує антилюдяна большевицька рабовласницька імперія, доти немає ґарантії, що й він не опиниться на сибірській Голготі!

червоним рабовласникам! московським Ганьба

Увесь цивілізований світ, спостерігаючи брутальну ловлю людей, осудив цей мстивий шал червоних рабовласників!

MUHRAIAG BESI

"Тріюмф" рабовласників

(З нагоди десятиліття розпалу репатріяції)

і рабства в спіт свободи та демократії, трагедія сталінських рабів, ловлених Европи і силою спроваджуваних назад, у клітку, з якої вони вирвались.

Ім'я тій трагедії — примусова репатріяція до СССР.

Це була незрівняна епопея ганьби, що чекає на свого літописця, свого співдя, свого письменника й поета, які страшних вовків рабовласництва в овеб п увічнили в науку всім прийдешнім поколінням. Епопея наруги над людиною й її елементарними правами, чорна пляма, кинена сталінськими людоповами на обличчя вселюдської цивілізації й культури.

Коли вибухла війна, китайський мур, яким московські рабовласники відгоро-дили свій, т. зв. «будований комунізм» від світу, щоб ніхто не бачив, що ж там робиться, упав. І через його проломини, не зважаючи на жахливий залізний дощ бомбардувань згори і кулеметні завірюхи між сходом та заходом внизу, багато сталінських рабів, кому пощастило, кинулося на захід Вони кинулися, шукаючи рятунку: не від бомб, не від куль, а рятунку від комуністичних кайданів. Раби розбітлися. Вони розбітлися геть світ-заочі, шоб тинятися по загеттю й шукати собі пристановища, щоб донести свій страшний досвід туди, де б вони могли про нього хоч колись закричати, про

нього розказати. Та скінчилася війна, і господар прийшов по них. Червоні рабовласники, врятовані від загибелі західньою демократісю, силами носіїв людської свободи й цивілізації, прийшли переможним маршем на захід, як тріюмфатори. А приминовши на захід, ці трікимфатори зразу ж почали ловити своїх рабів, отих, що розбіглися. Мало того, вони ше зажадали й підтомики всього цивілізованого світу в цій їхній такій «шляхетній роботі.

I вражала вопіюща неспівмірність: така велика советська потуга, такий пропагандивний блеск і слава комуністичного Назарету, такі горді тріюмфатори 1 — така шалена, така наполеглива, така люта ловитва за маленькими людьми. Чому?

Не один питав у світ здивовано і вражено: Чому?

А ловитва набрала величезних маштабів, бож і втеча рабів у проломини війни мала колосальні розміри.

Тріюмфатори заповзялися за всяку ціну повернути їх «додому». За всяку ціну. Але збігці не хотіли вертатися. почалася, перед очима всього світу, та славна забава, що по-російськи

називаеться «потеха». Спеціяльні відділи людоловів, іменовані «репатріяційними місіями», розгорнули свою діяльність повною парою в усіх країнах Европи. А особливо в Німеччині, Австрії, Франції, де зосередилися головні масч «беглих» рабів, чи пак «беглих» кріпаків за старою російською термінологією. Ці людолови, ця спеціяльна жандармерія рабокласницького недобудованого комунізму в СССР. умовляли людей, і крали людей, і заоточували табори та брали силою й усіх вловлених — жінок, чоловіків, старих дідів і маленьких дітей — кивезли «на родіну», Назад. До «раю». До «ясного комунізму». До «соняшної еталінської конституції»... А моди виривалися. А везені кричали, та тільки вже іх нікто не чув. Але хоч світ не чув везених, так бачив тих, що на йога очах кінчали життя самогубством, переривали собі вени, видалися під тан-

Десять років минає з ткх двів, коли Так було з безліччю втікачів козаків, перед світом розігралася (і тривала по- змаськрованих над Дравою. Так було з тім два роки) тяжка трагедія— траге- смігрантами-втікачами всіх націй СССР лія людей, утікачів з царства безпрев'я по ріжних Кемптенах, Герсфельдах, Фюсенах — ім'я же їм «несть числа». Оточувані солдатами тріюмфаторів, озталінськими опричниками по руїнах бросними до зубів, бідолашні беззбройні люди кидалися на прорив до волі

> жінки і маленькі діти.. А світ дивувався. Він почав із співчуття людоловам, не розібравши цих

> > Під час примусової

репатріяції 1945 - 46 р.р. тисячі втікачів з СССР

покінчили самогубством;

інші тисячі згинули в су-

тичках з озброеними сов-

етськими загонами; десят-

ки й сотні тисяч эгинули

мученицькою смертю в Си-

біру, завезені туди совет-

Пам'ятник жертвам

репатріяції в Ліснці

сьевми людоловами.

На фото:

голіруч, видиралися панічно з пазурів

людоловів усіма силами — мужчини,

чій шкурі демократії, ще й часто навіть у демократичних штіблетах та шинелях, даних їм для боротьби за свободу прети фашизму й людоненависництва. А потім світ почав дивуватися. І дедалі дивувався все більше.

Він дивувався і з брутальних метод повернения на батьківшину» її громадян, і, ще більше, дивувався з того, як ті громадяни упираються і не хочуть бути щасливими й побачити свою рідну землю та рідну хабу. — дивувався, не можучи збагнути цієї шаради. Що таке?

Чому ж вони не хотять їхати на «родіну»? На ту «родіну», що так гарно розписана советською пропагандою виглядає з тієї пропаґанди казковим

(Закінчення на 2-й сторінпі)

Г. СЯНИК (Англія)

значений цього слова означає крамничку, де покупців ошахровують на вазі і на мірі, а, назагал, під цим словом розуміють усяку шахрайську інституцію. Отаку «лавочку» становить собою «Комітєт за возвращеніє на родіну».

Всякий заклад чи організація мають чітко окреслений статут і є відповідальні за свої слова та вчинки. Коли ми (на Заході) стаємо десь до праці, чи переїжджаємо з країни в країну, то ми маемо справу з урядовою чи приватною установою, яка ставить нам ті чи інші умови і ґарантуе дотримання їх, а також ці установи довідуються, які ми ставимо вимоги з свого боку. В такий чесний і одвертий спосіб доходять до порозуміння. Нам вільно змінити пращю, переїхати з міста в місто, чи з країни в країну на своє бажання, без ризику попасти в концтабір, ми можемо купити дім, дістати позику в банку, закласти свій «бізнес», залежно від нашої спроможности і сприятливости і т. інш. Нам вільно також повернутися на «родіну». Ніде і ніхто не обіцяє нам більше, чим реально мождиве, за винятком «комітету».

Хто ж такі є ці шахраї з «возвращенської лавочки»? Що ж то за органі-

Коли то громадська чи харитативна інституція, то на які кошти есна існус, пані і за яким правом вона розписується «родіна простіт»?

Припустім, що в «найдемократичнішій державі» дійшло аж так далеко, що така добродійна організація могла постати й утримується коштом «возвращенцев» на зразок, як тут існують різні національні заклади, утримувані коштами «невозвращенцев», але вона повинна тоді діяти в рамках харит-тивної служби — допомагати бідним, старим, хворим, сиротам тощо. Так роблять багато ріжних допомогових закладів у західних країнах.

Коли то урядова організація, то всі її дії повинні бути базовані на постановах уряду, а не на «родінс». Нещасна «родіна» сама тремтить від страху і те-

лівські узурпатори хочуть розбити ва-

ші надії на сподіване вами визволення

з-під комуністичного ярма, визволення від нелюдяного окупанта, що ось уже понад тридцять п'ять років винищує

«Лавочка» в лапках і в російському рору. То від чийого ж імени виступас цей «комітет»?

Отже, коли цей «комітет» не в ні громадською ні приватною (що на «родіне» цілком виключене), а ні урядовою інституцією, то цілком зрозуміло, що се в шахрайська «лавочка», але «лавочка» державна, підпорядкована МГБ чи МВД І утримувана на копути голодних колгоспників та заводських невільників. Уком плектована вона досвідненими, але демаскованими шахраями, вґентами і запроданцями, які марно намагаються практи-Кувати на наших шкурах свій досвід, придбаний на «родінє». Вони знають, що ми є під охороною законів держав нашого перебування, а тому вони і підходять до нас, як до коня, що зірвався з припону - поволі, потихеньку, дурячи і лагідно приказуючи, коська.., коська, не бійся. А як зловив за гриву, тоді загнуздав, батогом і... вовк би тебе з'їв. Коли той комітет є такий «гуманний», то чому він не ставить для розв'язання чисто гуманних питань, наприжлад, з'єднання родин? Чому є виключене, щоб батьки, чи діти з «родіни» з'єдналися з дітьми чи батьками, що перебувають на Заході? Чому б не допомогти, щоб жінки з «родіни» могли прилучитись до чоловіків, що проживають на Заході? Жодна західня країна не буде тому перечити, як не перечить і нашому поворотові. Чому така «гуманна родіна» не випустила з Москви дев'ять чому її очолює генерал, а не старенька жінок, які одружились із службовцями англійської вмбасади в Москві під час війни? Навіть дипломатичне втручання не дало позитивних наслідків.

Коли з таборів ДП в Німеччині ріжні держави брали ту чи ту кількість неповоротців, то робили вони це на підставі рішень парляментів, брали павна обмежене число людей і присилали не агітаторів, а прадставників уряду праці, не генералів чи озбросні загони, а звичайних цивільних службовців з пявними повноважениями і гарантіями.

«Лавочка» діє інакше. Вона при**т**має необмежену кількість людей і тільки на віру. Треба бути надто наївним, щоб припускати, що знайдуться охочі доручити на слово (і чис?) свою долю та життя. Одного словесного жонглювання замало. Масмо сумнів і небезпідставний. Від якого часу вони стали послуговуватися словом «родіна», де подівся інтернаціоналізм, куди зникло гасло «пролетаріят родіни не імеет», чому на «родіне» немає «родіня» і кожного примусово можуть вивезти в безлюдне місце?

Для чого вони нам, яких недавно перед світом таврували «квіслінґамю, «коляборантами» і вимагали примусової репатріяції, пропонують повернутись, і чому вони пару років назад обурювались та протестували, як у Франції після диких страйків, примусово повернули на «родіну» до Польщі кілька десятків комуністів-поляків? Здається, аж надто зрозуміло про що ходить. Примусова репатріяція антикомуністів добре діло, а репатріяція комуністів злочин.

Не менше огидно звучить слово «простіт». Кому невідомо, що «родіна» закута, замучена, уярмлена ще гірше, ніж за часів «ефрейтора царя», лише

(Закінчення на 4-й сторінці)

МГБ, знасте, чого варті їхні запелнення.

Дорогі брати, вільний світ не забув про вас. Ми, ваші представники, щораз вригадуемо громгадськості вільного Заходу й його політичним чинникам про вашу відчайдушну боротьбу проти во-Еднайтесь, готуйтеся! Пам'ятайте: час

працюе на нас. Московська червона Дорогі брати, любі діти, не вірте імперія — це остання колоніяльна імперія у всьому світі. Години її порахогрупа членів спілки

УКРАІНСЬКИХ ЖУРНАЛІСТІВ

братів українців Батьківщині Ha

Українських Журналістів у вільному сонцем сталінської конституції», ми ж світі — від імени двох мільйонів українців, що перебувають на еміграції, яким доля судила опинитися поза засягом цупких пазурів МГВ, звертаємося до вас з дружнім остереженням,

Нова репатрінційна акція, що її започаткував у Берліні т. зв. комітет «за возвращение на родину», це нова спроба обдурити вас. Насправді кремлівські володарі не вірять у можливість масової репатріяції. Вони добре знають, що солодк! умовляния, що їхні вихваляння життя тих, що повернулися «на родіну», їхні облудні гасла про «матьродіну», яка, мовляв, чекає на репатріянтів, нас не обдурить. Таж ми довтих 25 років на власні очі спостерігали те сталінське «щасливе» життя, де панус ще не видане світом червоне рабство. де людину обернено в раба комуністичлякували, і тероризували, і, нарешті, ної держави, де заборонечо всякий прояв вільної думки, вільної творчости, де можна тільки славословити вождів ... Ми знасмо нашу поневолену дали у вагони, закручували їх дротом і Україну, де лютий окупант обернув життя в пекло, де, як писав Ю. Шерех, «закони тільки забороняють і ніколи нічого не дозволяють, де можна діяти тілько нещиро...» Ми на тяжкому досвіді в тюремних казематах, на колимських, соловецьких та інших сталінських «курортах» пізнали, чого варті отакі солодкі запевнення МГВ. Піди, під колеса машин і поїздів, лізли датись на заклики «емгебістів», що з ну Раду, що є единим справжнім виразна советеькі репатріяційні багнети... них сладено отой номітет, можуть хі- ником волі українського народу. Крем-

Брати і друзі! Ми група членів Союзу бащо люди, які чіколи не жили «під за 25 років набули довічного імунітету.

Відкликавши з десяток своїх тайних аґентів, як Василакі чи Маглакелідзе, кремлівські молодчики показуватимуть їх вам, як «репатріянтів», щоб вони промовляли до вас іменем української, грузинської чи інших народів СССР політичної еміграції. Москва називає іх визначними політичними діячами емітрації», — насправті ж не чорні реакціонери, слухняні наймити МҐВ — НКВД, що їх вислано було на вільний Захід, щоб зсередини розкласти політичну еміграцію; нині їм наказано стати «репатріянтами». Вони будуть розповідати вам про напівголодне животіння в країнах вільного Заходу; вас будуть запевняти, що українська політична еміїрація не якісь аморальні пройдиствіти, що, мовляв, продаються американським «імперіялістам», будуть сіяти всілякі інсинуації про політичних провідників еміґрації, які, нібито, жирують на стражданнях рядових емігрантів, та про інші несусвітні речі.

«репатріянтів» (на-Вустами отаких справді агентів МГБ) Кремль хоче посіяти поміж вас недовіру до вільного Заходу, недовіру до української політичної еміграції та її провідників. Устами отаких василаків та крутіїв Кремль хоче дискредитувати український політичний центр — Українську Національ-

наш народ, визискуе нашу батьківщину. Прикриваючись гістеричними криками про боротьбу за мир, Советський Союз підготовляє нову війну проти вільного західнього світу. Червона Мос-

ква не може бути спокійною, поки існує на світі справжня воля, воля думання, воля преси, недоторканість особи, що ними користусться вільний світ. Тому червоний Кремль хоче всякою ціною скомпромітувати у ваших очах той ненависний вільний світ, посіяти недовіру до української політичної еміграречника українського народу перед вільним світом, недовіру до уряду Української Народньої Республіки, що 1920 року під тиском червоних московських імперіялістів зі еходу і білих - з півдня змушений був залишити рідну землю і що його сьогоднішня політична діяльність так турбує червоно-московських господарів завойованої України. Кремлівських узурпаторів лякає при-

мара 1941—42 років, коли червоноармійці — українці, білоруси, кавказці й інші сотнями тисяч добровільно переходили до ворога, щоб позбутися червоного ярма, щоб віддати себе в розпоряд- рога всього людства — комунізму. ження своїх екзильних урядів, як тоді вони помилково гадали.

нім облудним гаслам. Хто-хто, а ви, що вано, час розпаду її наближається багато раз мали нагоду переконатися в брехливості й підступності НКВД —

Блудні сини чи рівноправні громадяни

комітету, що щось гундосить про прощения та повернения на ближче неозначену «редіну». Во як стверджує сам комітет, він є комітетом принатилм (діс як громадська установа. Отже цим стверджусться, що його общинки не с зобов'язуючения для советського уряду А, прощати, мас не комітет, а советський урад, який не виніс у цій справі жадної

юбов язуючої постанови Взагалі треба ствердити, що згаданий ановімний комітет розгортає спою праще з розрахунку на непоінформованість міграції, як щодо советських умов (неофіційно сугерується думка, що вони значно змінилися), так і щодо наслідків від такого кроку, як поворот до СССР. Хоч комітет не скупиться на обіцянки, але общанки безвідповідальних юдей не можуть бути міродайними для еміграції. Про безрезультатність клоповисокопоставлетань в СССР, навіть них осіб, ми дуже добре знасмо. Тому, поминаючи можливість репресій, треба аналізувати об'єктивні умови, які кажуть «зв» або «проти» повороту. Ці «за» спротиз торкаються існуючих в СССР об'єктивних умов, які сприяють, або ні. вжитися поворотцені в тамтешній атмосфері, не насилуючи своєї волі і не втрачаючи людської гідности. А об'єкгивні умови життя в СССР такі,

в пресі, раліо, кіні, театрі, літературі, в прилюдних виступах советських тостойників ведеться шалена антизахідня кампанія. Говоряться найнесусвітніші речі. Про голод в Америці. Про робітничі нетрі в Лондоні і Нью-Йорку. Про злидение життя безробітних. Про безломиих і старців, що ночують прямо на тротуарах. Про загинвания культури, про застій технічного розвитку. Очорвюється спосіб життя на Reversi i T. A. i T. H.

Ця пропаганда настільки тотальна, що вона не переконус, а розрахована на оглушування населення. Тисячократним повторенням одних і тих же речей, лише в різних варіяціях і при різних улас САМЧУК нагодях, в свідомість мас вбиваються готові штампи, що є зобов'язуючими нарівні з державицим законами. Інтуітивно маси відчувають, що тут повно брехні, але не мають тих об'єктивних ланих, які 6 спростували твердження

На нього спрямовується тисячі очей, до його слів прислухаються тисячі вух. шукаючи правди, яка б спростувала щоденну советську брехню. Але пово- райху пройшовши відповідну «перевовку в відповідних органах, не сміс говорити правду. Що і як має він говорити про Захід. Берлінський комітет уже тут ставить відповідні умови. В передовій своєї газетки він пілказує: «Ми бачили західні порядки і будемо розказувати про них своїм співвітчизнянникам, як про самі найчерніші, самі тя, а сині очі зраджують відбиток доби. найжахливіші дні нашого життя! Убоз- Довкруги повільно, ліниво, тонким тво і безправ'я жадібність і людоненависништво - ось приклади «золотого дям, давно треба було тікати, як від

Отже, поворотець в унісон совстьскій штампи, затамовуючи свое справедливе Ваньки,

обурсиня та насилуючи свою волю. вірити в заклиси якогось впонімного Але, навіть так поступаючи, він попа-комітету, що щось гундосить про про- де в колізію з совстьскою владою, вірчеклють на жертви, а вищукують і організовують їх. Адже поворотець може прозрадитися на найневиниших речах, лкі проскочать мимо його уваги, але яких буде цілком достатчьо для оточения, щоб розібратися, що в його словах правдою, а що с втокмычене твереа не якраз, в погляду МГВ, і

є каригідним. Одна справа проголошувати препаровані партійними спецами істили, як це робить совстська пропаганда, а зовсім по іншого відповідати на тисячі зви-чайних життєвих питань. Одна справа в себе Сибір, Воркуту й Колиму. не мати перед собою жадних опонентів, як не с з советською пропагандою, а зовсім що іншого мати перед собою співбесідника, який може сумніватися ставити конкретні запити, які могли б загнати в глухий кут навіть професійного пропагандиста.

Така доля може зустріти одинокого поворотця, який вирішив, зсупереч догіні, повернутися з повинною, викресливим із своєї біографії понад десять років свого закордонного життя, яке треба буде щоденно проклинати і гань-

певне завдання совстських органів покладає на свою емітрацію.

Шождо основної частини еміграції, коду ми маємо що.

то кушеги соб! поворот на Батьківщину щиото насилля своет волі, щного затрати своеї людської гідності, ціною від-мови бути корисиим для Батківщини в ролі конструктивно-будуючого чини-— не завелика піна.

Адже, перша й основна умова повороту, не повернутись блудним визнавши себе виниим перед Батыківщиною, з надісю на прощення. При чому, ще траба буде якось особливо дово дити, що вину визнано широ і це «щи ро» мас бути визнане органами МГВ Алеж супроти с в о с і Ватьківщини ми не масмо жодної вини. І комітет репатріяторів це прекрасно усвідомлює, й замість цілком конкретного та розумілого терміну «Батьківприна», підставляе ближче неозначений термін «родіна», мовляв «коли ви невинні пе ред Батьківщиною, то ви винні перед отою «родіною», а та «родіна» включає

Ми хочемо повернутися на свою Батьківщину, а не на «родіну» і ми таки поверпемось! Чекасмо на той день, на найбільше свято в свосму житті із сотень тисяч старої і нової емітрації лише незначна частина прийняла чуже ромалянство, решта, не зважаючи на всі невигоди лишатися бездержавними, а тим самим і беззахисними, чужинцями лишається такими і чекає на той момент, коли можна буде гордо заявити перед усім світом Я громалянии Української Держави.

Ми ще повернемось, але На таких одинаків тільки й може тоді, коли своїм поворотом ми зможемо розраховувати комітет. Та йому й не принести користь своєму народові. Коходить про більше, бо в основі його ли, не кривлячи душею, ми зможемо діяльности не якісь гуманні мотиви, а сказати своїм землякам, що є на Заході доброго й що е поганого. Коли оте дискредитувати політичну еміграцію пе- добре, ми не змушені будемо опльовуред Заходом, а головне перед нашим вати, а сміливо будемо пропагувати і народом на Батьківщині, що якусь на- навіть конкретно перевадити в життя власним прикладом. А принести з За-

"Тріюмф" рабовласників

расм на землі, осягнутою ньому проти поневолювчів, і все пломемрісю всього людства; де течуть вже нітиме невгасима іскра волі до боротьирило всього эподатова да телуто бере- би за звільнення свого народу з мосах чоловіколюбства! Де сяс і ніколи не ковського червоного рабства, примеркає «вселюдський ідеал»— «сон-ще сталінської конституції». Де «так ної акції в «новій» формі, та перед «нопольно дышет человек»! Оту, що грешть з радіопередач, як «ласковая

Дивно! Вона - «як ласковая мать», сини нерозумиј так панічно від неї тікають! Либонь вони страшні злочинці! Так думав світ. І це казав іводі й нам. Во піяк він не міг зрозуміти, не міг збагнути, не міг повірити, що буваоть і такі «ласковис матері», від яких панічно втікається світ-заочі! І то втікають не элочинці, не бандити, не душогуби, а якраз ті, що найбільше свою справжню вітчизну люблять. Вони ніяк не могли збагнути, що совстська «ласковая мать» — це фальсифікат, загризоване «під матір» солом'яне комуністичне, партійне опудало, за яким справжия жати — наша ласкава МАТИ Ватьківщина — кинута в пил, ламає руки в відчаї і в сльозах і не має права олосу, щоб озватися до своїх бідолашних дітей із власного серця. Бо коли 5 вона озвалася з власного серия власним голосом, то було б щось інше... І ось те «інше» й прибігли її діти висловити за свою матір перед усім світом. Тому вони і прибігли. Тому їх так і ловлять післанці комуністичного опуда-«ласковой матері» ефабрикованої в НКВД. Цього світ не міг збагнути. Але скоро збагнув. Бо це швидко можна збагнути всім, хто мав серце, спостерігаючи, як то нещасні діти, ловлені і живосилом тягнені в обійми «дасковой матері», так пачічно, так одчайдушно відбивалися від неї й часто-густо кін-

вим» політичним курсом кремлівських герпоних імперіалістів, що взящея приспати світ, заворожити його блеском «нових» очей, як той давун свою жертву, ми згадуемо ці події в їх десяти-піття, щоб освіжити їх у пам'яті та щоб нагадати про них вільному світові по цей бік залізної заслони, ик про жаске мементо-морі для його свободи; ві по той бік залізної заслони, всім комуністичних рабам, та узриленим нагадуемо про ці події, як про ганебиці провал рабовластиків і їхне позорище як про ганебие фіяско, що його по піли раз московські людолови в обличй всього вільного світу.

Скиляючи голови перед пам'ятно поляглих тут в угечі від жорстожих рабовласників, і перед пам'ятпо безлічі поляглих і тих що мучаться й умера ють повільною смертю там, в незчислень них концентраках, зведені туди на оривку метивими людоловами, ми, малі люди. хочемо сказати всьому великому саюві, а наўперше тим небагатьом, що ва иі шукають за всяку ціну компромісу з системою невільництва й терору

якщо боротьба поневолених рабів дестославної «тюрми народів» за свободу всіх уярмлених націй в ній не знайза максимального зрозуміння й ріпучої та всебічної підтримки всим світом, то прийде час всесвітнього тріюмфу кожу. пістичних рабовласників і тоді - веі вони, шукачі «співжиття» зрозуміва свою помилку. Толі бо прийде черга в пих і вони будуть стрибати в вікна, ж Масарик, захлинатися від мук і нестерпного позорища, зводжуваного на себе самих на московському «правежі», ж кардинал Мідсенті, і бігатимуть во всіх завутках, як бігали ми, рятуючись від рабовласноцької мотузки, з якою іх ловитимуть, як ловили нас, і тягтимуть, як тягли нас, на муки на позорище й па повільну смерть у незчислиених фа. лангах» Сибіру, Казахстану, Далекої Півночі, «Фалангами» в комупістичнії країні називаються (очевидно в пам'ять великого гуманіста Фур'є!) робочі відліли ув'язнених, батальйони рабів у концентраційних таборах.

Зворушлива «мирна» тактика комувістичних політиків, демонстрована тепер на ріжних «зустрічах трьох-чотирьох», — це ж знаменита тактика Леніна; «крок назад — два вперед», — це тактика невідступного хижака, що неухильно добирається до наміченої жертви.

I по відношенню до нас, непримиренних і невгнутих, і на все рішених ворогів рабовласницької системи, застосовується ту ж саму тактику. «Крок назад — два вперед», раз «пряником», а тоді нагаєм і наганом.

Але все ж віримо в той здоровий інволю до збереження свободи, що керують світом і що продиктували таку рішучу й тверду поставу та непримиренну тактику абсолютно більшої частиви світу по відношенню до комуністичних поневолювачів, застосовану в перші ж повосний роки і якої та більша частина світу дотримується і тепер. Так само як віримо й у те, що все має свій кінець, - прийде кінець і ганебній та небувалій системі червоно московського рабовласницького комунізму. Сили з середини, підтримані вільним цивілізованим світом, це позорище людської історії зруйнують.

I тому, схиляючи голову перед пам'яттю безлічі поляглих і перед муками всіх тих, що мучаться на нестерпній каторзі царства людоловів, ми хочемо сказати їм, усім тим, що по той лізну заслону:

Надійтесь! Все ж прийде час міг би бути епізод, розказаний пись- і сонце своболи та щасти зійде над окемуарах «П'ять по дванадцятій» про те, над незчисленнями братськими могилаяк відповіла група молоді репатріято- ми замучених, але й над тотальними рам. Коли в табір прийшли советські руїнами тюрми рабовласників, з якої

Воно все ж таки зійде! І тоді, на вільній і щасливій землі може згадають і тих, що тут десять рогрупа молоді вишикувалася перед ре- ків тому так розпачливо бігали по рупатріяторами, і стояла мовчки. І от на так Европи і що їх так невідступно запитання, чому ж вони не хотять вер- переслідували тріюмфатори-рабовласники, хапали бругально 1 перед очима всього світу тягли на налигачі на тяж-

ку покуту за «найтяжчі злочини»: За любов до свого народу! За ненависть до рабства! За епрагу евободи!

з-під советського гумору Нова географія

Заслало НКВД колгосиника на 10 років до Караганди. Відмучився він там п'ять років і втік. Ідучи по чужих степах, зустрів він подорожнього та й питае в нього:

— Скажіть, добродію, як мені потрапити на Полтавщину?

— Ідіть, товарінцу, прямісінько через Сталінабад та Сталіногорськ на Сталісвіту відстояли своє право на свободу, нокан. Звідти питайте дорогу на Сталінград. Від Сталінграду йдіть на станишо Сталінську, озвиніть її и ідіть на Сталіно. Далі на вашому шляху буде зігралася була десять років тому. В це хутор Сталінівка, а за ним колгосп «Сталінець». Минете скотобойню імліття цієї ганьби, у них стискатиметься Сталіна і щойно тоді станете на Пол-

Ніякі заходи міжнародніх організацій так досконало не зможуть розв'язати проблеми переміщених осіб з України, як її розв'яже Українська Самостійна Держава

Мовою сокири

(Уривок із книги «П'ять по дванадцятій»)

Десь там, колись там, серед лісу, у різних кінців

Жили, співали, грали, робили руханку і чекали «що буде». Комендантом у них Василь Тетеря— тертий калач, грізний підпільник, в'язень Берези, в Бердичеві, під бомбами, вислизнув з рук енкаведе, і ось лиш пару місяців, як покинув горезвісчий Бухенвальд. Обличчя смугляве, дихає спрагою жит-

рівним шумом шумлять стрільчаті смереки, а побіч - поетичні рештки був-Заходу», від якого нам, совстським лю- шої фабрики Мессершмідтів. Повітря дзвенить, сонце сипле життям, автострадою ревуть машини, небом шугають всіх напрямках літаки, усіма стежпропаганді має повторювати відомі ками американськими джіпами бігають

I якось одного славного, бадьорого дерев'яних бараках, що залишилися ранку... Було сонячно... У таборі спі-В таку атмосферу попадає поворотець, по робітниках «ост», оселилась чимала вали: «Небо синс, земля чорна». І кумпанійка молодих бурлаченьків, так знак від вартового. Василь Тетеря хлопців з копу, що стятнулися сюди з вийшов з бараку. — Увага, хлопці, славетного «третього увага! Три слова, і пісня урвалася.

За пару хвилин на подвір'я ввігнався «джіп», на ньому двоє міцних, мов з металю, янкі і повний, круглий, з блискучими пагонами Ванька в чині

Хлопці юрбою стоять перед бараком, спереду Тетеря. Майор повільно підходить, хвилинку дивиться, міряє всіх з ніг до голови. — Здраствуйтє! Ви кто такіе? Сто двадиять очей мовчазно дивляться насторч. Тиша. Янкі спокійно жують ґуму...

- Ви кто такie? — повторяє ще раз

Люди, — спокійно відповідає Те-

- Віжу. Что здесь делаете?

Нічого, — відповідає Тетеря.

Аткуда ви?

— З України, — відповідає Тетеря. — Чево ж ви здесь? Вас ждьот ро-

Сто двадцять очей дивляться мовчазно. Майор чуе колод, що з них ллсться. Він бентежиться, очі його бігають розгублено. Чого ви тут? — викрикує первово

майор. — Додому! На родіну! Вас там ждут! Советський Союз найбільша держава світу, вас чекає велике майбутне Майор не може говорити спокійно,

він захлинається словами, очі, що дивоатьки, комітетській газетці, під спеціяльною ляться на нього, нищать його рівнова: сестри — несуть таку ж рубрикою, оповідзеться історії всіх цих гу. Але він говорить. Говорить довго,

> І нарешті скінчив, і чекає відповіді. жувати. Вони не розуміють, що в дійсності твориться, чого ті люди тут, і чого так дивно дивляться. Глибока мовчанка запала довкруги.

> Нарешті виступив Тетеря. Не глянув ні на кого, увійшов до бараку, по хвилі вернувся. В гуках у нього сокира. Майор кладе руку на револьвер, Тетеря глянув на нього презирливо.

> — Прошу перекласти, — звернувся він до перекладача. І подаючи янкі сокиру, каже: - Прошу взяти ось по сокчру. — Навіщо? — питас яякі. — Прошу взяти. — Янкі бере сокиру. Хлопці, мов би по команді, стають вряд розстібають коміри сорочок. Тетеря нахиляє свою голову перед янкі і кричить:

Обидва янкі отетеріли, бачать нечуване. Здивовано відступають. Янкі відкинув сокиру, підступив до Тетері, подав йому руку і пішов швидко до нитками. На що, нездарно змайстрова- джіпа. За ним пішов майор. — Ето тебе, талубчік, не паможет, — були його

За хвилину джіп, підстрибуючи, біг Якщо ж я порушу що врочисту обі- до себе хібащо тільки тих, хто, перебу- вадили його поглядом, аж поки той не

Всі ці закони також не скасовано й но здемаскованим, не матиме перед со- ві двоє клопців з околиць Герсфельду, що прийшли відвідати табір «На це-

нали жигтя самогубством: вибірали обійми смерти перед обіймами «ласковой матери». І ось цією кров'ю було розгадано загадку, рознифровано дивну шараду, змито чарівну фарбу з машкари МВД-івської потвори перед лицем усього здивованого світу.

А людолови сатаніли, бо страшна правда вилазила назовні, перед очі всього світу, — правда про те, що ж це а люди, чого вони так упираються. З-за красивих гасел про поворот на «родіну», про «любов», тощо, якими людоловні місії затуляли перед світом свою метушню, починала вилазити ганебна їхня суть, починала випирати неприхована ганьба цих тріюмфаторів, возчий оскал червоних рабовласників.

Тяжку ціну було заплачено за роз'яс-

Сьогодні совстські людолови кричать на ввесь світ, і в СССР, що то через стинкт і прозірливий розум і тверду злочинну пропаганду ріжних шпигунів» та «аґентів капіталізму» такі великі маси «щасливих» громадян СССР лишилися на руїнах Европи, вибравши волю в злиднях, аніж життя в «щасливій» комуністичній Аркадії, Але ніхто піякою пропагандою тих людей у ті дні, десять років тому, в дні жахливої подоловної епопеї, не затримував, а тим більше не вабив на захід, як не затримус й не вабить і тепер. Натомісць їх гнала на захід інша пропаганда виписана на їхній шкірі сталінським рабовласницьким канчуком, пропаґанда пережитого жаху. А тут вони, мечучись перед навалою людоловів, утікаючи від них, самі вже робили пропаґанду своєю поставою, своїм героїчним і одчайдушним, і яким же красно-

мовним спротивом. Якщо 6 вибирати символ, чи уяскрав- бік, знову і знову через простори й залену формулу тісі загадки, перед якою зупинився здизований світ тоді, то це менником Уласом Самчуком у його ме- аном народніх мук і наруги: уніформовані людолови в асисті аме- встануть вільні й розковані люди. риканських офіцерів, що, як альянти, мали б допомагати першим, а як культурні люди були свідками трагедії, гатися «на родіну», один юнак, недавній кацетник, провідник цієї групи, виніс сокиру і подав її мовчки американському офіцерові. А тоді всі нахилили голови перед здивованим американцем і юнак полав команду:

»Рубай!»

Було сказане одно слово, Але його було досить. Американець кинув геть сокиру з усмішкою зрозуміння трагедії нещасних рабів і ганьби їхніх ловців... Так увесь світ кинув «сокиру», розгадавши трагічну шараду.

Вагато в тій трагедії полягло смертю неупокорених.

Вагато сотень тисяч нещасних рабів

було схоплено і повезено «додому». Та, одначе, багато сталінських рабів, сотні тисяч їх, при допомозі вільного Вони е живими свідками і советського рабовласництва, й тісі гакебної епопеї рабовласників (а своєї трагедії), що родесятиліття, як і в усі наступні десятисерце від згадки і закипатиме гнів у тавську землю.

року три советські червонофлотці, звичайно ж. генералів та «професорів». Янкі чекають також, навіть перестали екіпажу советського підна що прикру для неї подію, проголо- «ежовие рукавіци» тощо. шуе кожного неповоротця зрадником не скасовано і досі.

За кримінальним кодексом РСФСР, чують, фінансують, реклямують. уся антисоветська вміграція, всі поворотці мають бути суждені щонаймен-ше за параграфом 58¹¹ участь у контр-революційних організаціях) і 58¹⁰ (агітація, спрямована на повалення советської влади). За перехід на бік ворога, Провокація генерала Міхайлова не наза здачу до полону — советських війсь- лежить до таких. Вона шита білими ковиків, згідно з діючим законом, каржоть розстрілом. Військова советська ну, вудку навряд чи хто спіймається присяга (теж закон) вимагає від війсь- з тих, кто бореться проти большевизму останні слова, ковиків «до останньої краплини крови» з усієї істоти свого серця. боронити совстську владу й заповідає:

досі. Генерал Міхайлов виявляється бою жадного іншого виходу. «найсильнішою» постатно в СССР. «Пе-

Антисовстська діяльність комітету ген. Міхайлова

заголовку цієї нашої статті рескочившия Хрущова, Булганіна, Мане трапилось жадної друкарської помил- ленкова, Ворошилова і Верховний Соки. Слово «антисоветська» в ньому — вет, одним розчерком пера скасовує ці насправді не потребує жадних лапок. закони Він прощає всім неповоротцям. Чому саме, читач зараз переконаеться Мало того, він обіцяє їм працю, ґарантію всіх прав, загальну любов з боку пор-В советському законодавстві існують тії, уряду і всьго населення, навіть орпараграфи, за якими розстрілом, довго- дени і звання героїв Советського Соув'язненням з конфіскацією юзу і соціялістичної праці. Що все це всього майна карають осіб, що без доз- чекає на неповоротців, якщо вони ставолу влади лишили територію СССР. нуть поворотцями, у згадуванній нами саму відповідальність. Цей закон навернених неповоротців, за фахом кол- банально, за шабльоном. з'явився тиждень по тому, як 1935 госпників, робітників, науковців. Ну, і

Всім відомо, як жорстоко розправляводного човна, який робив офіційні від- сться совстська влада з порушниками відини в одній з Прибалтійських країн, її законів, Вона, зрештою, цього й сама відмовились повернутися до СССР. ніколи не ховала Згадаймо такі крила-Статти закону, яким советська влада ті терміни з советських газет різних ротак надзвичайно швидко зареагувала ків, як «карающій меч революції»,

Формально генерал Міхайлов і члени і людиною поза законом. В разі впіз- його комітету є злісними порушниками нання й затримання такої людини, вона совстського законодавства, і їхня діпідлягає розстрілу протягом чотирьох яльність, з погляду цього законодавгодин. Найближчі родичі підлягають ства, мала б розглядатися як антисодовголітньому ув'язнению з конфіска- встська і бути жорстоко покараною. цією всього їхнього майна. Цей закон Але генерала з його «професорами» не тільки не карають, а, навпаки, заохо-

> В історії совстської влади занотовасправжнім диявольським мистецтвом.

Акція генерала Міхайлова притигне цявку — нехай мене покарає сувора ваючи в лавах еміграції, виконує ту са- зник. му пращо, що й він, і, бувши остаточ-

Микола СТАЛНИК гельні».

Ім вірити не можна

фитаючи в провокативній агітці «За при в продуктивний в при через денкий час, при черговых возращение на родину листи так зва- явці на підмітку, його знову затримали возпращението про їхис ду- на кілька донь. но по прибутти додому і щасливе контта в ССССР, мене охоплює смуток из тижких спогальи. Во з гіркого досвіду моїх родичів в добре знаю, як пишуться такі листи. І особливо добре наю, що чекае в майбутивому авторів тих листів, якщо вони не є агентами МІБ,

вольніх эмагань я куля ще маленькою щав гній у корівнику чи курятиля, ходіяли мимо моєї свідомости. Прига-длю лише, що коди одного дня мого прибув він пристійно одягнений, але миханліченка не стало вдома, я дізналася від своїх батьків, що, з наступом большевиків вія мусів подвтись десь на Захід, в еміграцію.

А підростаючи, я довідалась, що Гри-горій Федорович був активним борцем проти большевиків і інших поневолювачів нацюї батьківщины, а після програної боротьби мусів покинути рідну Україну й шукати закордоном собі пристановища

Дуже рідко якимось невідомим мені шляхом налходили від нього вістки з далекої чужини. Та в 1925 році він раптом прибув у рілие село К. на Полтавидині. В тих роках большевики проголосили загальну амнестио. Та про те, що це не була ніяка амнестія, а лише пастка для заманки легковірних, виявилось лише пізніше. Не всі ще тоді так добре знали большевиків, як знасмо їх тепер ми. І на що вудку попався і декто з-за кордону, в тому числі й мій дядько Григорій Михайлі-

Хоч зустріч пап'юї родини з Григорісм Федоровичем після довгої розлуки була дуже радіоною, проте недовго-

Зараз же по прибутті з емітрації Григорій Федорович мусів узятись на спеціяльний облік у Полтавському Міськвідділі ОГПУ і кожного тюжня мусів эголошуватися туди на якусь відмітку. А через якихось три—чотири лні його знову покликали в ОГПУ. Ввічливо розпитували, як йому живеться, чи йому сподобалось у СССР і рекомендували про все добре написати до своїх найомих, що лишилися закордоном. Листи він мусів здавати через них, тобто через Міськвідділ ОГПУ, І термін установили три дні. А коли через три лні мій дядько поніс ті листи здавати, в той день з Полтави він не повернувся. Прибув він додому аж на третій день вечором, дуже засмучений і мовчазний. Довго вічого не говорив і лише через кільна днів сказав своєму братові, тобто моєму батькові що в ГПУ мого брутально даяди за невдалі, на їхню думку, листи.

написати ідші, пілком брехливі, листи, що мусіли служити приманкою для його друзів з еміграції. Єдине, чим він себе ще хоч трохи заспокоював, це те, що перекрутив прізвища товаришів.

Микола НАГНИБІЛА

Про що його питали цього разу, дізнатись я ні від кого не могла. Прига-дую лише, що після того Григорій Федорович став ще мовчазнішня і попройому найстаріший одяг батька, який він одягнув на себе і не В час революції ії україських Виз-вольних Змагань я була ще маленькою щав гній у корівнику чи курятнику. мінив його навіть у свята чи неділю. То було старе батькове лахмітти, якс батько одягав лише годі, коли вичитого він більше вже не одягав. Лише іноді, коли хтось глузував з того лахміття, Григорій Федорович якось загадково усміхався і говорив ніби заучину фразу: «Адже на Заході трудящі тепер ще гірше зодялнуті. В цьому вбранні я там далеко не найгірше був однінутий.» Та знайомі знали, що те лахміття було не з-за кордону. На їхні ж про це за-

уважения Григорій Федорович пічото Антон БІЛА

Явки в ГПУ почастивали. Він мусів туди яголошуватись уже два рази тижнево. А повертався заідти все більш засмучений. І однісі почі з'явилися до нас троє військових у формі ГПУ і мого лядька, Григорія Федоровича Михайлі-ченка, навіки від нас забрали. Ще деякий час надходили вістки з Харкова, з тодіцивої столиці України. Сидів він у Холодногорській тюрмі. Та скоро й слід по ньому канув.

Так закінчилася доля амнестованого, гарантію всепрощення з недоторканоги якому підписав сам тодішній голова Согнаркому.

То хіба можна вірити якомусь прото кюз можна мунти икомусь про-рокаторові з берлінського репатріяцій-ного комітету, який може лише «ходотайствовать» про дозвіл на в'їзд в СССР перед тим урядом, що сам, ним же проголошену і широкореклямовану, вмнестію вже не раз використовував для заманки і знищення своїх, таких як і ми, противників?

Ні. Я думаю, що крім емгебівських агентів, які отримують наказ эмінити терен свосї діяльности, ніхто на «родіну», за теперішніх там умов, не поїде.

е відповідав. Але й це йому не допомогло. Явки в глу почастішали. Він мусів Антон Біда — герой труда

«Отець пародів» і «поря» Замісто «белого паря»!

Таке хоч знову помирай, — Пропали марио зміни; Зробився знову «Южний Край» На місці України,

Потоки кропи й сліз моря, Надії, — все пропало здря:

Став знову раб і знову пан, I знов плебесы став «Іван»,

Нарід зігнувсь, і «самопер» До «мордописні» знов попер...

Ну, словом, як і цілий вік. А хліб попер у другий бік!

Але про не не знав Антін, Бо пас ягията саме віп. Не бунтувався, Боже крий! -В політики Антон малий.

"РОД

Ось вона, без прикрас, схоплена об'єктивом з натури. Цетне інсценізовані групові знимки, що прикрашають газету "За возвращеніє на родіну". Це — реальність. Це совєтська дійсність, яку ми ніде і ніколи не забудемо. Це й є одна з причин, чому ми не хочемо вертатися додому.

Міхайлов і Ко., виконуючи заряд-

жения МГБ, радіом і своєю газеткою

закликають нас «повернутися на «роді-

ну», твердячи, що «родіна» нам «про-

стіт». Не будемо повторювати, що про-

щати нам немає за що та що «проща-

ти» нам найменше має права «родіна».

Ні, це «родіна» мусіла б просити у нас

прощения за оті злидні, малу частину

яких показують оці світлини. І просити прощения не в нас, а в нашого закрі-

ський нарід їм цієї наруги ніколи не

простить,

Ранком біля колгоспної контори. Спереду тажкий день на колгоспній пан-І під тиском та погрозами змусили щині. В табелі рахівника проти прізвищ цих нещасливніе появиться нова паченого народу. Цього служаки «роді-«паличка» — трудодень. А з їхнього ни» не роблять, бо знають, що українжиття спаде велика міра життєвої він подав або неправильні адреси, або енергії. За один день вони згаснуть на тиждень, а то й місяць...

(Редакції бюлетеня ві-

Зліва: "Будова кому-нізму в прогресі." Що

рік — то більше назад на пілі віки. Цо знимка

ароблена в 1950 році, а не в 1750.

домі вазви міспевостей прізвища колгосови ків. поданих на світлинах, але з відомих причин деталів не подаємо)

На колгоспному пасовиську. І людина і кінь — лише тварини. Запрацьовані, знедолені, виголоджені...

Мова, як видно з наголовку, про дві й обирають до Верховних Советів, пам'яті — коротку й довгу. Перша як- це знову ж таки стверджус, що гене-

перед нами килими, виписуючи на сторінках своєї багатотиражки, що «родіренним антикомуністам, які, не спитав- голошения вироку». ши дозволу советської влади, з власної битною, — це, безперечно, значить, що і генерал і його люди мають таки коротку пам'ять. А ми довгу. Бо: читаючи оту всю генеральську писанину про «всьопрощеніє», ми в своїй довгій пам'яті знаходимо советську урядову постанову чвертьсторічної давнини (он, яка довга пам'ять!), яка ще й нині чинна в СССР і суперечить генеральським обідянкам:Постанова ПВК СССР за 22. дистопада 1929 року, згідно з якою сособи, що покинули територію СССР без уридового дозволу й відмовились повернутися до СССР, проголошуються поза законом... Проголошения поза законом караеться: конфіскацією всього жайна, розстрілом проголошеного законом упродовж 24-х годин після устійнения (ндентифікації) його особи».

Коли генерал і його льокаї вилазять із власної шкіри, обіцяючи, що поворогиів ніхто не судитиме, що їх відразу скеровують до рідних міст і сіл, влашпрвують на пращо, лікують (чи не в мвд, від антикомунізму?!), дають усі-

налкраще пасус генералові Міхайлову рал, комітетчики його й видавана ни- мешканців кацетів. Бо, інакше, вихота членам його комітету, а друга— нам, ми багатотиражка демонструють власну дить якась «неразбериха»: за законом, емігрантам із коротку пам'ять. А ми знову фігуруємо СССР. Перша пасуе невилікувальним гам'яттю довгою. Бо, читаючи оте все, папугам із цеху советської пропаґанди, наша пам'ять витягас на світ Божий ду, агітує тих супротивників, тобто а друга — нам, невилікувальним «кон- іншу советську урядову постанову, ни- нас, повертатися до СССР. За законом, трикам, націоналістам, самостійникам, ні чинну: Постанову ЦВК СССР за 1. неповоротців слід розстрілювати проворстам народу», як нас обзивають со- грудня 1934 року. Ця постанова зобов'я- тягом 24-х годин, а Міхайлов гарантує, преса і «правосуддя» (пардон, зує советські кариі органи «справи замість смерти, щасливе життя. І все газета Міхайлова — вийняток. Вона зрадників батьківщини і неповоротнів через коротку пам'ять. Таку коротку, нас кваліфікує нещасними блудними закінчувати протягом 10-х двів, акт общо про наведені нашою довгою пам'яттю статті й постанови годі говорити— Коди комітетчики тенерала стелять ти без участи сторін, касаційні оскар- м'ятає навіть Указу Празидії Верховножения й подачу прохань про помилуна нам всьо простіт», що нам, неприми- покарання виконати негайно після про-

волі покинули територію СССР, воло- м'ять антикомуністична еміґрація. І в ся парадоксальна ситуація: генерал Місинка з голови не впаде, якщо ми пос- своїй довгій пам'яті еміґрант перескочив не тільки Міхайлова та його комітетчиків, а навіть їхніх зверхників уряд СССР. Генералові, мабуть, і не снилося, що уряд мас теж коротку пам'ять: протягом усіх років існування тимчасово! советського режиму мільйони людей епресовано ув'язнено, заслано на Північ, вимордувано. За антисоветське наставлення. І все через коротку пам'ять уряду. Бо, якби влада мала довгу пам'ять, чому ж бо не покарати всіх невловолених режимом за статтею 20, пункта «а» Кримінального Кодексу або за статтею 27, пункт «е»? громадянства СССР з обов'язковим вигпанням з території СССР назавжди», а друга стаття передбачае «видаления з території СССР на термін». Обидві статосіб, засуджених за політичні злочини,

схеровані проти советської влади,» I от уряд і генерал, усупереч існуюмви, допомоту, нагороджують орденами своею пам'яттю, агітують нас поверта- людей з короткою пам'яттю.

тися до «раю». А мали б вони довгу пам'ять, робили б навпаки: згадали б вищенаведені дві статті советського ж зокону, і, замість утримувати кацети, взяли 6 та й «видалили з території СССР назажди або на термін» п'ятнадцять мільйонів людей — постійний континґент ред судовою розправою, справи слуха- Берлінський комітет Міхайлова не павання заборопити, й вироки вищої міри за яким «ізменніков родіни» слід него Совета СССР з 12, грудня 1950 року, гайно розстрілювати після винесення

Завдяки короткій пам'яті витворюєтьхайлов і його комітет порушують советські закони, ґарант ючи нам, антикомуністам, усепрощення. А ми — дотримусмося советського закону, статті 27, видаливши себе з території СССР

I на тлі всього вище наведеного дуже невдалою видається советська затія з Берлінським комітетом. Саме через

Та пам'ять відроджує перед нашими Адже очима всю злочинність режиму, що поперша стаття передбачас «позбавлення неволив наш нарід, щохвилини нагадує нам про нечувану підступність, на яку йде Берлінський комітет, агітуючи, заманюючи антисоветських емигрантів до пекла МВД. Та наша довга пам'ять не ті коментовані в советському Кримі- дає спокою й советчикам. Вони знають, нальному Колексі так: «Ці міри пока- що ми ще повернемось! І від нашої рання слід застосовувати виключно до довгої пам'яти ніщо не вислизне й тоді. I ніхто не вислизне. Ніхто з тих, що гнобили наш нарід що винищували його, що пускалися на берлінсько-мікеруючись хайловські провокації, вдаючи з себе

ЛИСТ ДО РЕДАНЦІЇ

Від Редакції: П. Поляков, відомий козацький діяч, отримав від голови Берлінського комітету генерала Міхайлова лист із запрошенням його повернутися на «родіну». Пан Поляков звернувся до редакції нашого бюлетеню та газети «Освобождение» помістити таку відповідь:

Високоповажаний Пане Редакторе! Прикладаючи при цьому фотокопію листа, отриманого мною 25. 6., прошу помістити таку мою заяву:

Ніколи ніякого листа до комітету «За возварщеніє на родіну» я не писав. Голову згаданого комітету із свого боку прохаю надрукувати в газеті «За возвращеніє на родіну» фотокопію «мого» до нього листа (якщо такий взагалі існуе), щоб знайти справжніх винуватців цієї злостивої провокації, так як у Мюнхені є особи, зв'язок яких з комітетом с очевидний.

Виносячи Вам, пане Редакторе, подящо українська антикомуністична ку за Вашу любязність, прошу прийеміграція має дуже довгу пам'ять, не в няти мої запевнення в моїй до Вас по-

> Щиро Ваш П. ПОЛЯКОВ, Мюнхен

Любии він тих, кого пасе,

Та ше — волошок синій цвіт. Та me - Шевченків «Заповіт».

рідне небо man you! Та тих любив,

Koro nace,

VI. Любив він тих, кого пасе, I рідне небо пад усе.

Та ось прийшом печальний рік, Стряслась біда в природі: Десь у Росії нагорі Сназивсь «отець народів»,

Шоби игнят не пас малий. Він з парського притона Якусь мару, той «тато» злий, Придумав для Антона.

Рішив забрать, чого не клав, В сільраду він наказ прислав:

«Лошат, телят, ягнят і коз В Антона геть забрать в колхоз! сам Антон — з ціпком нехай-Іде собі в далекий край.»

Отак! Така тобі мара! I закричали всі «Ура!» Ура, ура! Антон нехай Покине хату й рідний край I за батьками (й дві сестри!) На всі чотирі йде вітри, Та ні, не сам! Куди! Куди! Во ще він зайде не туди!

Шоби прийшло туди маля, Де повелів «отець» з Кремля, Шоби не втік маленький «гад», — «Прислать міліції наряд!!»

За що ж міліції наряд?! Мабуть за те що був тут лад? Мабуть, що був він праці рад? Мабуть, що цвів у нього сад?

За те, що цвів у нього лан I сад той знаменитий, Шо щедро потом за людей I кровію политий?

За те що цвів у нього лан За мир, братерство і любов, -Прийшов міліції варяд И повикидав усіх підряд: За карк — і на мороз гиля! Так повелів «отець» з Кремля.

Улаштували весь куток, Бабусь і сестер, і тіток, І невісток, і так дівчат, Глухих ділів і овучат — Маленьких діток, і дядьків -Вчорашніх царських кріпаків, -За карк — і на мороз гиля! Так повелів «отень» з Кремля,

Зо що ж? А Бог те зна святий! В політики Антон малий.

VII. Ну, Бог же тее зна святий! В політики Антон малий.

Не знає він, що взагалі Тепер Антон не в моді, Шо проти нього у Кремлі Повстав «отець народів»,

Що взявсь «отець» всіх ер і раз Зліквідувать його «як клас»:

Забрав усе й опорки з ніг I — голопузого на свіг! Не знав Антон, що взагалі Антон Біда не в моді, Що в зореносному Кремлі Сказивсь «отець народів», Узявсь «отець» всіх «мас і рас» Антона знищити, «як клас».

Це ж для діток комуни дар Приніс новітній Ірод-цар,

Із зореносної пітьми укнувши — «З корнем вирву!» — Придумав він гатить дітьми Десь всеімперську прірву.

Гей, з зореносної Москви Гукнувши — «З корнем вирву!!» — Узявсь «отець», щоб знали ви, Гатигь Антоном прірву:

Забрав усе, й опорки з ніг I — голопузого на сніг!

Із корнем вирвав. Та Біді Біла була ще впереді.

Отак взяли живцем на гак -Геть розкуркулили отак:

Забрали хату, сад і двір. I — прямим ходом на Сибір.

VIII Ой, затужили матері, Що деспот несудимий... I потягнулись трударі В Сибір «неісходимий». (Продовжения на 4-и сторінці)

"Щось таки та значимо, коли так бояться нас"

П. ТИЧИНА

увайно, щільні рогатки МВД-інської контролі на кордоні та штигунства ядома Так само у тих листах провлома. Так сачо у тих листах про-бивасться правда крізь обережну фор-му вислову, яка здогал буряків», як то кажуть Та для вас і пього вистаруюс. поб вичитати правду и шех, бо ми и розумісмо і она здогад бурпків сказану. Справжин імена адресатів, як і імена

уваги тих, хто хотів би нам листи своїх родичів падієлати, — вони можуть буродичи надаслаги, предакция предакц

Добровільно в "Казахстан"

Пише тобі твоя сестра, і передає пок-тін та привіт твоя мати. Дякуємо тобі за листа. Мы так эраділи, що ти десь жотвий і як пяшець здоровної Мати вже стали сліпевькі зовсім, виплакали очі за літьми, що полягли у вітчизняній війні, і вже твого листа не ба-

Листа твого ходила читати в сільраду, бо онма я мало розбираю твій по-черк, трудно.*) А і в сільраді не могли цілий тюждень розкумекати, теж гра-мотеї. Та спясибі приїзджав «свищеник** з міста вирятував, розтолкував,

удруге, пиши розбірдивіш, про-

Живемо ми добре. Кланясмось тобі. Галя зголосилася добровільно в «Ка-захстан», зразу по повороті.***)

ловения, бо може скоро вмре,

Твоя сестра і мати. (підпис)

Примітки власника листа:

- ливь скінчила Вищий Учбовий Заклад. - людина з вищою освітою.
- **) Треба думати -- якийсь уповноважений МВД, чи партійний туз.

чині, як «ОСТ-арбайтер», повернулася колы ніяким «Казахстаном» та «освоєнням цілин» і не пахло. Цебто, її вислано до якогось концтабору.

Вернулася з "прориву"

що а підпису не розберені. Та Бог з пи-ми. Я рада й так.

ми. и рада и так.

Посилку ж висилати не треба. Ми тут живемо без недостатків, і не треба нам допомоги пілкої. Та и все одно не дійде, бо йтиме через чужу територію. Я зараз маю добрі заробітки, бо пра-

спеціяльності. Перед тим по спеціяльности працювала в Кузбасі, в шахтах, куди Гздила добровільно «па прорив». Була 8 років, І тепер уже я старенька. Там було добре. А от і досі сияться мені стращні сия про те, як я «ОСТ» у фацистській Німеччині,

Кланяюсь я вам инэенько, і Паша, і дядько Павло. Дядька Павла я мало бачу, мало до нього ходжу, бо хоч і маю ноги, та не маю часу. А дядько немае ніг, то йому трудно, Він ноги втратив на війні — одморозив за Уратом, куди його були «свакуювали» (з заводом). Зараз він дістає «пенсію» і грає на гармонії. У базарні дві йому краще, бо він любить усе купувати.*)

Ще раз прошу не посилати посилки. чуть, а тільки мацають руками та все. А листи як писатимете, то не вкладайге туди грошей, бо все одно ж пропадуть, та й все одно ж тут американ-ські гроші не ходять. Лише морока, Ваша дочка й сестра Катря М.

Примітка особи, що переслала листа

*) Пенсія совстська відомо яка, тож грає дядько на гармонії, безперечно, на базарі, старшоючи, як і безліч інвалідів, навіть героїв «вітчизняної війни» з

Трішки гірше, ніж "графиня Потоцька"

Добра наша Сестро! Посилку твою одержали, Довго вона десь блукала, але прийшла. Тільки ти пиши зовсім. не посилай більше посилок, — ми тут живемо дуже добре й ніяких посилок

не потребусмо. Тільки тобі морока, сама собі завдает. Ми тут заповилли кілька разів викети та всіляко труди-лися, ріжні питанця виникали, бо може посилка й не для нас. Сама знаеш, як

бувае на пошті, може переплутали. А як уже нарешті одержали то знову прошу тебе, не посилай нам поси-

лок.

Живемо ми всі дуже й дуже добре.

кібащо трішечки лише гірше аніж жила колись наша «графиня Потоцька»,
икщо ти її пам'ятаеш.") Все у нас с

Лист, що був у посильці, взяли грамотніціі люди почитати, щоб потім нам

Кланяюсь тобі низенько. Твол сестра В.

Примітка особи, що переслала листа

*) аграфиня Потоцька» — це була старчика в нашому містечку, яку так прозвали за те, що вона була

Сяк-тан брикаемо...

Пропаций наш сину!

Чого ж тебе запесло до тієї осоружної Англії? Там, кажуть, такий туман, що й очі виїдає, а від безробіття люди мруть, як мухи у нас у спасівку во прем'я жнив.

Якби ти був дома, то працював би як усі твої товариці, котрі повернулися після війни додому. Стьопа поїхав до Казахстану, Терентій на куроті оддихас, третій рік хворий. Племінники твої усі устросні на роботі, в Семипалатинській області. Ми журимося з старою одинокі.

Якби ти був дома, то були б у нас діти, були б онуки, потіха на старість. А так ми з старою, як горох при дорозі. Одначе ми з старою ще заробляємо трудодні. Недавно голова похвалив стару за вироботку на жнивах. Може ще й до медалі доробимось на старість.

Під лежачий бо камінь вода не біжить, хочби він і такий був порохнявий, як от я вже, вжеж восьмий десяток пішов.

Та ми брикаемо.

Кланяемось тобі. Як не хочеш їхати додому, то й не

Бог з тобою, сину наш дорогий. Твій батько й мати...

"Лавочка"

(Закінчення 2 1-ої сторінки)

«мовчить, бо благоденствує». Нікого во- ністів? Чому там немає прощення за на не обвинувачує і нікому не прощає, одно лише слово невдоволення, за кадодому «добровільно», ще в 1945 році, бо шахраї позбавили її всіх тих прав, чан колгоспної кукурудзи, яку взяв які мають громадяни вільного світу, опухший з голоду кріпак? Від імени «родіни», нашої батьківщини. Як пояснити таке явище на «родіне»:

Нарешті, чому такий виняток і прикам. Я знаю як вас туди везли, як ви вілеї «всепрощення» для нас, антикому-

виступаемо ми, вільні громадяни на під час виборів до Верховної Ради, чужині, стаємо в обороні її прав і об- «родіна», «одночасно», за всіма правивинувачуемо зас, загарбників і понево- лами сталінської «конституції», «вибилювачів, перед вільним світом. Наша рає» того чи іншого кандидата. В скомісія велика — розкрити ваш обман рому часі після виборів багато з цих живете в тій далекій, безробітній Аме- та підступство і показати перед воле- кандидатів проголошується «ворогами риці, а нам гроції посилаєте та ще й любними народами трагедію нашого народу», але вже без згоди «родіни», пишете, що хочете посилку вислати. народу, а нашу працю батьківщина тобто виборців, і депутати зникають з ці «обрані» в чомусь не погоджуються значить одне з двох: або нарід не погоджується з лінією партії, бо ці «обрані» виявляють бажання і волю нароумовах держави-«родіни», працю, страх, голод і смерть, там таке явище е нормальне і повсякденне.

линної землі під город. Він мав шесте- про шурх, будучи певний, що майор іїв» України, Чубаря, Любченка, Гриньро дітей, а платня його була низька, як його не зрадить. Майор поїхав до шах- ка, Косіора, Скрипника і багато иншитх. Коли ші люди якось сточувати кінці з кінцями Для на вул. ім. Третього Інтернаціоналу, і «родінс» небезпечні і «зліквідовані», то для чого «родіна» запрошує додому нас? дільницю далеко за копалнею. біля од- нем у полі, натрапив на шурх. Та вже ж не для посилення антирили. За якийсь тиждень шурх був на» не «простила» їм? Аджеж у принципі вони були комуністами з незначним ухилом і чому «родіна простить» нам, антикомуністам? «Родіна простіт» є блюзнірським базіканням шахраїв 3 «Бозвращенської лавочки» і звучить воно дуже недоумкувато, щось подібне до

Отже, товаріщ Міхайлов, всі ваші

Антон Біда -- герой труда

I neus i niu, i gens i niu Ішли на схід колони, На схід ішли і на північ «Куркульські» сшелони.

На Україні сліз ріка. Pika & no neiß Poell... О, пезабутня музика «Куркульської» стихії!

на Україні сліз ріка, Журби моря ще й трохи... О, пезабутня музика Колхозної епохи! yeix manxin!

3 yeix gopor!.. He uve cuir! Не бачить Бог!!.

Кипить дитичих сліз ріка! Приречених до страти! О, музика! О, музика!! О, музика, мій брате!

Лише такі пісні малих Не любить «мудрий» Сталін, I «лаври сталінські» за них Співці ті не дістали.

Для пього треба 5 КУМАЧА Або Тадеїча б хоча)

IX.

I день і ніч, і день і ніч Ішли на ехіл колони, -На схід ішли і на північ «Куркульські» ешелони.

Десь, наче репнув світ увесь, Розверзлася Росія I утворилась прірва десь На кості гречкосія,

3 малими дітьми на руках, Самі голодні й босі, Йшли матері — і Іхній плач Неначе чути й досі,

В безмежну тундру Колими, В бездонний край Печори Понаселяти йшли кістьми Пустелі, нетра й гори.

Несли журбу старі й малі I плач по Україні, І грудку рілної землі На грудях у хустині.

Ішли на схід і на північ По всіх шляхах і день і ніч.

Серед плачу таких колон Ішов малесенький Антон.

Хилила змучене лице Безрадно бідна мати... I не співали про оце Пісень лауреати!

Лише обабіч (о, часи!) — Вели його салдати й пси.

Не чус Бог, не бачить світ -Оглух на цей «Куркульський» міт, Не бачить і як між колон Іде манюсінький Антон.

X.

Вмірали дітки по шляхах, Де йшли ці гречкосії, I не поховані лежать По всіх шляхах Росії.

*) ПРИМІТКА АВТОРА: Сюди мождейовича, а з однаковим успіхом усіх ладу й до складу, до рими й до правди.

«Або Тичину би хоча!» «Миколу Бажана б хоча!» «Ну, Сулеймана би хоча!» «Джамбула-діда би хоча!» «Чи Еренбурга б партача!» «Або Твардовського б хоча!» «Чи Долматовського б хоча!» «Або Горлатова б хоча!»

«Або Муратова б хоча!»

A B.

нахаби

Від редакції: Пані М. Веселовська, що проживає в Новому Ульмі, отримала від Верлінського комітету листа з запрошенням повеолутися в Україну. Пані Веселовська попросила у нас місця на прилюдву відповідь. Даємо їй слово:

«Пане Міхайлов з крутіями!

Насамперед хочу висказати Вам своє обурення з ващої нахабности та безсоремности, коли в своему листі з першого ж рядка Ви починаете виписувати брехні. Справді, МГБ знало, кому довірити таку ганебну працю. Ви пишете, що ніби я цікавлюся обставинами посвою поміч. Яка провокація! Я ніколи покидьками суспільства можуть ти справу лише такі ж покидьки. Щоб повернутися на свою батьківшину, я не потребую Вашої помочі. Повернутися додому поможе мені мій нарід, від якого Ви старанно ховаете свою людоловську кампанію. Цей нарід ще спитає Вас про теперішню Вашу діяльність і доведеться Вам розплачуватися не грішми, отриманими за душі невинних, а своїм мізерним життям. за мою долю прохаю не турбувати-

ся. Як мені тут не живаться, але багато краще, ніж на «родінс». Замість кликати мене в грай», створіть вдома комітеги для піднесення життєвого рівня

Лигло малесеньких кісток По тих піликах багато. І не співали про діток Пісень дауреати

Лише топтали (о. часи!). Пручи живих, салдати й пеи,

«Давай-давай! Давай-давай!» В бездонну прірву! В дикий край!»

Лишались дітки край доріг, -А поруч — мертві матері, -Без могилок, а так — в спігах, На всіх стежках. На всіх шляхах.

1 через них в плачі колов Ішов малесенький Антон.

Сахались люди його скрізь, Немов тії прокази, -(А десь пісні про комунізм Співали віршомази!) -

Лякалися (віхто не рад!) Жахалиси (в країні рад!!) Ховалися в сльозах, в журбі, Щоб не загинути й собі:

Бо це дитя, бач, «эле нутром» -Із розкуркуленським тавром! Бо йде в Сибір оце маля! Бо так велів сотень» з Кремля!

Сахалися Ангона скрізь, Немов тії прокази... А десь пісні про комунізм Блудили віршомази,

О, вік новий! О, славний лад! О, золота «країно рад»! О, ера правди! О, часи! -Вели дитя салдати й пси!

Дитя вели салдати й пен Через прования і ліси, Через свіги, через зиму, Через негоду і пітьму, -

XI.

Через негоду і пітьму, Крізь нетра і пустині... I снились білному йому Ягнята в Україні,

I сине небо, степ і гай, Тепло і ніжність літа,... Це те, що зветься «рідний Край», -Волошка й колос жита,

I плакав він в пітімі ридма, Що того неба вже нема,

I що тепла не буде вже, Шо небо сіре і чуже.

Шо в небі тім над ним щодня Кружляють зграї верення,

I вперше от під крик тих зграй Збагнула ця дитина, Що означае — «рілний Край», Що значить — «Україна»,

Той край, що дітям Богом дан, Що ж значить він далебі, Шо значить тихий Ромодан, Як веселка на небі.

Той край, так люблений завжди (Тепер і змірять годі!), Що у маленького Біди Відняв «отець народів».

Та ще збагнуло це дитя, Шо значить рабство, із життя; Шю значить біль, відчай без слів. Шо значить розпач матерів.

I каменіло вже тоді Маленьке серце у груді.

I затужив малий з тих пір, Що деспот несудимий!, Та й міряти пішов Сябів — Сибір «неісходимий».

Затявся серцем він з тих пір, Що деспот несудимий, Идучи у сталінський Сибір — Сибір «неісходимий»!

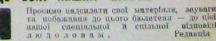
. Ось так, хотів чи не хотів, Пішов Антон шляхом братів.

В країні «волі і труда», «Комуністичній змістом», Отак малесенький Віда Уперше став діпістом. (Далі буде)

відповідь читачам

До редакції бюлетеню «Ми ще повернемось» звернулося багато читачів, висловлюючи свое бажання швидше ознайомитися із повною сповіддю діпіста Антона БІДИ. На наш запит сам Антон Віда відповів, що «Антон Біда — герой труда» — довша віршована повість, яку він кінчає писати. Пан Віда дав згоду видати її окремою книгою, що з великою приемністю й зробить наше видавництво.

BCIX Hawinx untauib

и ще повернемось

РЕПАГУЕ КОЛЕГІЯ

Адреса редакції й адміністрації: Mapia ВЕСЕЛОВСЬКА» München 50, Postschließfach 89. Germany

Листи з-за залізної заслони

Під пією рубрикою ми друкуємо ди-ств, одержувані іноді окремням еміг-рантями з-за звадині зважови й двека-во передавані явм для використанці. Коч яка тая залізна заслона шільна я міцка, але іноді і з-за неї пробивають-ся листи на цез бія, проходичи, зви-райно, шільні рогатки МВД-інської буть уклади до пього якуєв квітаццію,

та адреси авторів, ми із эродумілих причив опускаємо — щоб не допомагати зархангелям з МВД Остание до

Здрастей, брате і любий Сипу!

питають, питають...

HO IL SE. Дуже ми тебе просимо - як писати-

Цілуємо тебе, а мати передає благос-

*) Сестра моя з фаху зоотехнік, ко-

***) Найменша сестра, була в Німеч-

Люба Мамо і люба Сестро,

Я знаю, як вам там трудно самим, та оцінить. ще й силою завезеним туди невольни-

Олена ДОНЕЦЬКА ука "родіни" тяжка...

німецький фронт стояв на висотах бі- жахливого враження захворів і зліг у ля Таганрогу, недалеко від річки Міус. ліжко.

лет за индустриализацию».

топлю. В обід припекло сонце і легеньшурху, І разом із цим вітерцем потягнувся жахливий сморід Мій кузел лежав дохлий кіт, але сморід посилювався. Це пригадало йому дні революції, коли трупи розстріляних просто Алеж з того часу проишло стільки років! Від покатованих позалишалися хівін пішов до шурха. Йшов з думкою, що, можливо, до нього впала якась корова чи інша тварина Задихаючись завмер! Завмер не від того, що він поного цікавости, бо якщо б помітили, то шурх був виповнений трупами. віки й жінки — все впереміш Військові уніформи і цивільні вбрання. Сині, реляканий Михайло швидко відповз I одного дня вона на них опуститься, ких «комітетів».

Це сталося 1942 року, коли советсько- від шурху і подався додому. Від цьо о

В 7-ми кілометрах від мого рідного У нього квартирував советський міста була розташована велика колаль- майор, українець. Добра людина, Перед вя, що називалася «Нежданна». Пізні- тим вони часто резмовляли вдвох на ше її було перейменовано на «Десять «недозволені» теми.Майор відкрито казав, що після війни з німцями треба Мій кузен, що працював десятником буде розпочати нову війну з «своїми» на цій копальні, дістав від селищного та замінити існуючий порядок. Михайсовета дозвіл на зайняття дільниці ці- ло довірився майорові і розповів йому тинського НКВД, що було розташоване иото городу було відведено невелику сказав там, що він, їдучи колого старого шурху, що був обнесений Попросив їх, щоб вони його зак- комуністичного руху. двома рядами колючого дроту. рили. За якийсь тиждень шурх був Це був травень 1942 року. Помимо застелений дошками і густо заплетений стабілізації фронту, совети чулися не- дротом. НКВД прикрило, але не закрипевно і готувалися до втечі. Одного дня по цілковито сліди свого злочину, бо мій кузен пішов на город садить кар- лишилися живі свідки. Пізніше вияснилося, що між тими постріляними кий вітерець почав повівати з боку будо троє акторів шахтинського театру драми, а саме: Морська, Матова та Кучмій, з якими я була особисто знаспочатку подумав, що десь недалеко пома. А ще пізніше ми дізналися про драму, що мала місце в цьому театрі

перед відступом большевиків. Артистам запропонували евакуюватикидали в канави, не засипаючи землею. ся вглиб СССР. Та ці трос в одній приватній розмові сказали між собою, що ба лише кістки. Перемагаючи сопух, пер хотіли б побачити, що буде під вони бачили всього під советами, а тенімиями. Але на них допіс у НКВД присутній на цій розмові начальних пожежної охорони (за німців його було смородом, він поповз під колючим дро- розстріляно). Акторів було схоплело до краю ями, дивуючись, що із вночі і привезено до шурху, де долучеглибини 80-120 метрів так тятнуло но до великого гурту приречених у війтрупом. І раптом мій кузен, Михайло, ськовій та цивільній одежі і вночі всіх їх постріляно. За що? Просто, за принбачив, а від того, чи ктось не помітив пипом: краще хай згине 100 невинних, як залишиться один винний. Це ще через кілька диїв він і сам опинився був один доказ, про рука «родіни» тяжб у цій глибокій норі. Майже до верху ка. І якими жалюгідними видаються нам члени берлінського комітету, коли думають, що ми народилися вчора і нічого не знасмо й не бачили. А в тім, я сама тяжка рука зависла й над ними.

обрію часто в таємничий спосіб. Коли з «генеральною лінісю партії», то це ду, або що нарід був змушений голосу- на підставити не тільки Максима Тавати за своїх ворогів. Як ми знасмо, і перше і друге є правдою і дійсністю на сталінських лавреатів, і виходить до «родінс» і обидва «або» треба відкинути. Але коли взяти під увагу сам факт, Приміром: то питається, хто в умовах справжнього демократизму сміє відсунути чи знищити представника народу? Лише в керованої безоглядними пройдисвітами, де нарід має лише право на послух, рабську

Згадайте долю «народніх представни- і т. д., і т. д. І нарешті: «прости мені моя мила, що ти мене

шантажі, викрадання, «самогубства, чи бомби в поштовому пакункові не дадуть бажаних для вас наслідків. Не вернення на «родіну» і пропонуєте зробить також на нас жадного враження ваша «ласковість», обман чи Вам нічого не писала і не напищу, бо фальшиве звітування «комітетської» рептильки. «Льод тронулся» галасусте ви. То оптичний обман, товаріщ Міхайлов. То пливе до вас оте «щось», що ніколи не тоне та тріска-шумовиння. Все то ваше і пливе з вашого наказу. Воно безпринципне і продажне і непотрібне ні вам ні нам, але іншого не ждіть. Оте «щось» вас зовсім не цікавить і не за ним ви гонитесь, а тому так легко приносите його в жертву «родіне». Цього шумовиння небагато і «приплив» його скоро кінчиться. Краще дозвольте, щоб люди могли вільно розпухлі, закривавлені обличчя, з чор- особисто до них не маю ненависти. Ця ввізджати з «родіни» на Захід, тоді наших братів, українців, на батьківщиною запеклею кров'ю на склочев. Пе побачите, скільки їх попливе без уся- ні хоча б до стандарту ДіПістів.